

Tento semester som mala AudioCafé zapísané po druhýkrát, prvýkrát som ho zažila rok dozadu, z (ne)pohodlia môjho bratislavského gauča. Pre porovnanie som si prečítala svoju starú reflexiu, v ktorej som písala o sklamaní z online prostredia poslechov a absencie kolektívneho zážitku. Mala som pravdu, byť fyzicky prítomná s pohárom vína či piva je o niečom inom a z AudioCafé v bare Husy na Provázku som si odniesla viac ako spred roku.

Priznám sa, nie všetky dokumenty ma bavili. Veľakrát som si v duchu vravela, že by sa k tak dobrej téme ako je „Svetlo a tma neboli kontrasty“ našli oveľa lepšie dokumenty, no sto ľudí, sto chutí. Práca, ktorá ma však držala na okraji stoličky bol hneď prvý dokument od Brit Jensen - Umrieť a prežiť to. Zaujal ma hneď od začiatku. Okrem toho, že Brit zvolila autentický prístup a dokument postavila na niekom, kto si drogu spolu s celým rituálom vyskúšal na vlastnej koži, páčilo sa mi ako nenútene a organicky to na mňa celé pôsobilo. Mala som pocit akoby som si tým prešla spolu s protagonistom Danom Moravcom aj ja.

Ako prvá ma zaujala téma. Bolo super mať sprostredkovaný tak unikátny zážitok skrz zmysly niekoho iného. Bavilo ma to, a zároveň som sa dozvedela veľa nového. Rovnako prínosná bola následná debata s Danom Moravcom, hlavne jeho komentáre na celý proces a čo prežíval pri tzv. „ego death“ a čo sa dialo, resp. deje v jeho vnútri aj pol roka po rituáli.

Ostatné dokumenty vo mne takú stopu nezanechali, no obohatili ma skôr po tej zákulisnej alebo aj dramaturgickej stránke. AudioCafé som si užila, tentoraz konečne prezenčne. Taktiež som spozorovala, že všetko, pod čím je podpísaná Brit Jensen, je kvalita.